

Sygn. akt VI U 2504/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania: D. W.

od decyzji : Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 21 sierpnia 2014 r., znak: (...)

w sprawie: D. W.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wypłatę zawieszony emerytury

oddala odwołanie.

Na oryginale właściwy podpis.

VI U 2504/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – po rozpatrzeniu wniosku D. W. z dnia 12 sierpnia 2014r. – odmówił wnioskodawczyni (ubezpieczonej) prawa do wypłaty emerytury za okres od (...)

W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy podał, iż zgodnie z art.133 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.1440 ze zm.) w razie ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczenia lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenie wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia – jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu. Organ rentowy wskazał w związku z tym, że skoro wniosek o wznowienie wypłaty zawieszony emerytury ubezpieczona D. W. złożyła w dniu 16 maja 2014r. (wpływ do ZUS 21 V 2014r.), to decyzją z dnia 30 maja 2014r. wznowiono wypłatę emerytury od dnia(...)to jest od miesiąca złożenia wniosku.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona, domagając się zmiany decyzji i przyznania jej prawa do wypłaty emerytury za okres od (...) do (...)

W uzasadnieniu swego stanowiska procesowego ubezpieczona argumentowała, iż organ rentowy bezzasadnie odmówił jej wypłaty emerytury za okres od(...) do (...)mimo, że (...) osiągnęła wiek emerytalny i zgodnie z przepisami mogła

dalej pracować i otrzymywać emeryturę w całości (zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r.).

Decyzją z dnia 7 kwietnia 2010r. (...) Oddział w B. dokonał rocznego rozliczenia dochodów ubezpieczonej za rok 2009, podobnie jak w roku 2011 i 2012. Po wejściu w życie nowej ustawy od 1 października 2011r. ubezpieczona otrzymała decyzje o ponownym przeliczeniu z informacją o zawieszeniu wypłaty emerytury z powodu kontynuowania zatrudnienia.

Dopiero po wejściu w życie ustawy z dnia 13 grudnia 2013r. ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012r. (Dz. U. z 2014r. poz.169), w maju zatelefonowano do ubezpieczonej z ZUS z zapytaniem dlaczego nie złożyła ona jeszcze wniosku o odwieszenie emerytury? Ubezpieczona twierdziła, iż była zaskoczona tym pytaniem, ponieważ cały czas otrzymywała z ZUS decyzje, że emerytura podlega zawieszeniu i nie otrzymała ona dotychczas jakiegokolwiek informacji z ZUS o możliwości odwieszenia emerytury.

Decyzją o wypłacie zawieszonych emerytur z dnia 26 czerwca 2014r. ((...)) (...) Oddział w B. odwiesił jej emeryturę do 21 listopada 2011r. i dokonał jej wypłaty (zgodnie z ustawą z dnia 13 grudnia 2013r.).

Po 21 listopada 2012r. otrzymała ona kolejne decyzje z ZUS o dalszym zawieszeniu emerytury (mimo osiągniętego wieku emerytalnego) bez jakiegokolwiek informacji o możliwości odwieszenia emerytury.

Po złożeniu przez ubezpieczoną w dniu 12 maja 2014r. kolejnego wniosku o doliczeniu okresu zatrudnienia za pierwszy kwartał 2014r. ubezpieczona po raz pierwszy otrzymała decyzję o przeliczeniu emerytury z dnia 15 maja 2014r. z informacją „wypłata emerytury podlega zawieszeniu. W celu podjęcia wypłaty stosowny wniosek.”

Powołane okoliczności świadczą – w ocenie ubezpieczonej - , iż została ona wprowadzona w błąd przez ZUS, ponieważ organ rentowy cały czas utrzymywał ją w świadomości, że musi ona rozwiązać umowę o pracę i dostarczyć do ZUS świadectwo pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

Decyzją z dnia 3 sierpnia 2007r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał D. W. prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2007r., to jest od miesiąca w którym ubezpieczona złożyła wniosek o to świadczenie (decyzja k.52 akt emerytalnych). D. W. (urodz. (...)) w chwili składania wniosku z dnia 26 lipca 2007r. o emeryturę pozostawała w stosunku pracy, będąc zatrudnioną od 1 lipca 1994r. w (...)Bibliotece P. – Szkolnej w D.. Zatrudnienie to kontynuowane jest przez ubezpieczoną nieprzerwanie do chwili obecnej. Z powodu kontynuowania tego zatrudnienia organ rentowy w decyzji pierwszorzazowej z dnia 3 sierpnia 2007r. zawiesił wypłatę ubezpieczonej tej emerytury, o czym informował ją w kolejnych decyzjach o przeliczeniu emerytury.

W kolejnej decyzji o przeliczeniu emerytury z dnia 15 maja 2014r. (pkt I podpunkt 2 – k.363 akt emerytalnych) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. poinformował ubezpieczoną, że wypłata emerytury podlega zawieszeniu, a w celu podjęcia wypłaty należy złożyć wniosek.

Wnioskiem z dnia 15 maja 2014r. (złożonym w ZUS Oddziale w B. w dniu 21 maja 2015r.) ubezpieczona zwróciła się do organu rentowego o odwieszenie i wypłatę świadczenia emerytalnego zawieszonych w okresie od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r. wraz z odsetkami, powołując się na ustawę z dnia 13 grudnia 2013r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r. (Dz. U. z 2014r. poz.169). Ponadto ubezpieczona domagała się w tym wniosku wypłaty przysługującego jej świadczenia emerytalnego od dnia 22 listopada 2012r., zawieszonych – w jej ocenie – przez organ rentowy bezpodstawnie.

W rozpoznaniu tego wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 30 maja 2014r. o ponownym ustaleniu i wznowieniu wypłaty emerytury – oprócz dokonania żądanego we wniosku z dnia 21 maja 2015r. przeliczenia emerytury – wznowił wypłatę ubezpieczonej tego świadczenia, a ponadto przekazał jej należność za okres od(...) do (...) (w kwocie 6143 zł 78 gr brutto), ustalając też stały termin płatności emerytury na 25 dzień każdego miesiąca

(decyzja - k.369 akt emerytalnych).

Kolejną decyzją z dnia 26 czerwca 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – po rozpatrzeniu wyżej wspomnianego wniosku ubezpieczonej z dnia 15 maja 2014r. (złożonego w ZUS w dniu 21 maja 2014r.) dokonał wypłaty ubezpieczonej zawieszony emerytury, do której prawo podlegało zawieszeniu od dnia 1 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012r. w kwocie 35317 zł 09 gr brutto wraz z odsetkami naliczonymi za okres od 26 października 2011r. do 19 lutego 2014r. w kwocie 8074 zł 22 gr, a ponadto odrębnymi dwoma decyzjami z dnia 26 czerwca 2014r. rozliczył to świadczenie za lata 2011 i 2012 w związku z osiągnięciem przez ubezpieczoną przychodów w tych latach

(decyzje k.389 i k.390 akt emerytalnych).

We wniosku z dnia 8 sierpnia 2012r. (złożonym w ZUS Oddziale w B. w dniu 12 sierpnia 2014r.) D. W. – w nawiązaniu do swojego wcześniejszego wniosku z dnia 15 maja 2014r. (data złożenia w organie rentowym – 21 maja 2014r.) zwróciła się ponownie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o wypłatę zawieszony jej od dnia 22 listopada 2012r. świadczenia emerytalnego, powołując się na to, iż w dniu (...). osiągnęła wiek emerytalny i uzyskała prawo do pobierania pełnej emerytury. Ubezpieczona dodatkowo wskazała, że decyzją o wypłacie zawieszony emerytury z dnia 26 czerwca 2014r. (znak (...)) (...) Oddział w B. odwiesił jej emeryturę do dnia 21 listopada 2012r. i dokonał jej wypłaty zgodnie z ustawą z dnia 13 grudnia 2013r.

Natomiast po 21 listopada 2012r. doręczał jej kolejne decyzje o dalszym zawieszeniu emerytury (mimo osiągniętego wieku emerytalnego) bez jakiegokolwiek informacji o możliwości odwieszenia emerytury. Dopiero po wejściu w życie ustawy z dnia 13 grudnia 2013r. ubezpieczona skorzystała z możliwości odwieszenia emerytury, a wcześniej nie miała takiej możliwości ponieważ ZUS cały czas zawieszał jej emeryturę z powodu nierozwiązania stosunku pracy.

(wniosek k.391 akt emerytalnych)

Powyższy wniosek rozpoznany został przez organ rentowy zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z dnia 21 sierpnia 2014r.

Wyżej przedstawione okoliczności faktyczne wskazują, iż zakres przedmiotowy sporu ograniczał się do kwestii wypłaty ubezpieczonej zawieszony przez organ rentowy emerytury w okresie od (...) do (...).

Świadczenia emerytalne za okres wcześniejszy i objęte przepisami ustawy z dnia 13 grudnia 2013r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012r. (Dz. U. z 2014r., poz.169) zostało bowiem ubezpieczonej wypłacone na podstawie decyzji z dnia 26 czerwca 2014r. o wypłacie zawieszony emerytury, natomiast za okres późniejszy, to jest od dnia 1 maja 2014r., wypłata emerytury nastąpiła na podstawie decyzji o ponownym ustaleniu i wznowieniu wypłaty emerytury z dnia 30 maja 2014r.(od miesiąca w którym ubezpieczona złożyła wniosek o to świadczenie).

Istota sporu sprowadza się zatem do kwestii czy na pozwanym organie rentowym ciąży prawny obowiązek wypłacenia ubezpieczonej zawieszony emerytury za okres od (...) do (...).

Rozważania w tej kwestii rozpocząć należy od wstępnej uwagi, iż organ rentowy upatrywał braku podstaw do wypłacenia ubezpieczonej zawieszony jej emerytury jedynie w niezłożeniu przez nią wniosku o wypłatę świadczeń za powyższy okres, powołując się na art.133 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.1440 z późn.zm.).

Zgodzić się należy z organem rentowym, iż wniosek o wypłatę zawieszanej emerytury ubezpieczona złożyła po raz pierwszy dopiero w dniu 21 maja 2014r. Pamiętać jednak należy także o unormowaniu zawartym w art.133 ust.1 punkcie 2 powołanej ustawy emerytalno – rentowej, zgodnie z którym w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenie wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż za okres 3 lat poprzedzający bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1 (miesiąc w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art.107a ust.3), jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Przepis art.133 ust.1 punktu 2 odnosi się zatem do istoty prawa i samej zasady na podstawie której jest ono nabywane. Jeśli organ rentowy wadliwie zinterpretował normy prawa materialnego, w wyniku czego bezzasadnie odmówił przyznania świadczenia bądź w ogóle, bądź we właściwej wysokości, zastosowanie będzie miał ten właśnie przepis.

Rozważeniu podlega więc kwestia czy ubezpieczona D. W. nabyła w ogóle prawo do wypłaty zawieszanej w okresie od (...) do (...) emerytury?

Na tak postawione pytanie udzielić należy – w ocenie Sądu Okręgowego – odpowiedzi negatywnej.

Przypomnieć w tym miejscu a limine trzeba, iż według stanu prawnego obowiązującego w dniu 1 lipca 2007r. (w dacie nabycia przez powódkę prawa do emerytury) art.103 ust.2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dodany do tej ustawy od dnia 1 lipca 2000r. przez art.2 pkt 2 ustawy z dnia 21 stycznia 2000r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – Dz. U. z 2000r. Nr 9 poz.118) stanowił, że prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał ją bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonych w decyzji organu rentowego.

Przepis ten był przedmiotem oceny Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 7 lutego 2006r. SK 45/04 stwierdził, że art.103 ust.2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest zgodny z art.2, art.31 ust.3, art.32 i art.67 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art.30, art.65 ust.1, art.70 ust.5 i art.73 Konstytucji.

W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał Konstytucyjny w oparciu o obszerną argumentację uzasadnił swoje stanowisko, które Sąd Okręgowy w pełni podziela, a odnosząc to orzeczenie do stanu faktycznego niniejszej sprawy, dostrzec należy iż w dniu nabycia przez D. W. prawa do emerytury obowiązywało ją ograniczenie wynikające z treści art.103 ust.2a ustawy emerytalnej. Organ rentowy zasadnie zatem na podstawie tego przepisu zawieszał jej emeryturę z powodu nierozwiązania przez nią stosunku pracy i kontynuowania zatrudnienia z dotychczasowym pracodawcą.

Przepis art.103 ust.2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS został uchylony z dniem 8 stycznia 2009r. przez art.37 pkt5 lit.6 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. z 2008r. Nr 228, poz.1507), co oznaczało, że od dnia 8 stycznia 2009r. możliwe było pobieranie świadczenia emerytalnego wraz z wynagrodzeniem ze stosunku pracy.

Z dniem 1 stycznia 2011r. do ustawy o emeryturach i rentach z FUS został dodany – przez art.6 pkt2 ustawy z dnia 16 grudnia 2012r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) – art.103a, który stanowi, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Ponadto ustawa nowelizująca w art.28 stanowiła m.in., że do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy – czyli przed dniem 1 stycznia 2011r. – przepis ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011r.

Od dnia 1 października 2011r. zaczął obowiązywać przepis art.103a ustawy o emeryturach i rentach, który – podobnie jak w stanie prawnym obowiązującym w dniu nabycia przez ubezpieczoną prawa do emerytury – wyklucza możliwość pobierania emerytury oraz wynagrodzenia ze stosunku pracy.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 stycznia 2012r. K 2/12 stwierdził, że art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art.103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dodanym przez art.6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010r. w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art.2 Konstytucji RP.

Zgodnie z tym wyrokiem przepis art.28 ustawy nowelizującej utracił moc z dniem 22 listopada 2012r., tj. z dniem jego publikacji w Dzienniku Ustawy RP, na podstawie art.190 ust.3 Konstytucji RP (Dz. U. 2012, poz.1285).

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczył jednak sytuacji odmiennej niż ta w jakiej znalazła się ubezpieczona. Orzeczenie powyższe odnosi się jedynie do tych ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009r. do 30 września 2011r., czyli w czasie, gdy przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS umożliwiały nabycie prawa do emerytury oraz kontynuowania dotychczasowego zatrudnienia (bez konieczności rozwiązania stosunku pracy). Tylko ci ubezpieczeni nie musieli dokonywać wyboru między kontynuowaniem zatrudnienia a przejściem na emeryturę. Zmiana tych zasad przez art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw – tj. przez art.28 – oznaczała w istocie wprowadzenie nowej treści „ryzyka emerytalnego”. Tymczasem zasada zaufania do państwa i prawa, oparta na pewności prawa, powinna być szczególnie zachowywana w przypadku, gdy dotyczy ona decyzji o poważnym znaczeniu życiowym. Im dłuższa jest perspektywa czasowa działań podejmowanych przez jednostkę, tym silniejsza powinna być ochrona zaufania do państwa i stanowionego prawa. Przepis art.28 w/w/ ustawy zasadę tą naruszył. Wskazany przepis spowodował, że osoby, które przeszły na emeryturę w okresie, kiedy nie było obowiązku rozwiązania stosunku pracy w celu uzyskania emerytury (czyli od stycznia 2009r. do końca 2010r.), musiały to mimo to zrezygnować z pracy do końca września 2011r. Gdyby w momencie przejścia na emeryturę osoby te wiedziały, że muszą przerwać zatrudnienie, to wówczas być może w ogóle nie składałyby wniosków emerytalnych i kontynuowałyby zatrudnienie. Podstawy stosunku ubezpieczeniowego – także w zakresie ubezpieczeń społecznych – powinny się opierać na przeświadczeniu, że po upływie określonego czasu ubezpieczony otrzyma określone świadczenie.

Jak wskazano wyżej, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie odnosi się do sytuacji ubezpieczonej, wobec której w dniu nabycia prawa do emerytury, jak i od dnia 1 października 2011r. obowiązywały analogiczne zasady. Przepisy wykluczały możliwość łącznego pobierania emerytury i wynagrodzenia z tytułu kontynuowanego stosunku pracy.

W przypadku ubezpieczonej art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw nie miał w ogóle zastosowania.

Należy też podkreślić, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2011r. K 2/12, nie stwierdził niekonstytucyjności przepisu art.103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Kolejna zmiana stanu prawnego nastąpiła po wejściu w życie z dniem 19 lutego 2014r. ustawy z dnia 13 grudnia 2013r. o ustalaniu i wypłacaniu emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r. (Dz. U. z 2014r., poz.169).

Art.1 tej ustawy stwierdzał, że określa ona zasady ustalenia i wypłaty emerytury, do której prawo zostało zawieszona na podstawie art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych

ustaw (Dz. U. Nr 257, poz.1726; z 2011r. Nr 291, poz.1707 oraz z 2012r. poz.1285) w związku z art.103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r. poz.1440, 1717, 1734) w okresie od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r.

W myśl art.2 tej ustawy emerytura, o której mowa w art.1 zwana dalej „zawieszoną emeryturą”, przysługuje emerytowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nabył prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011r.,
- 2) jego prawo do emerytury zostało zawieszone na podstawie przepisów określonych w art.1 w związku z kontynuowaniem przez niego po 30 września 2011r. zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Jak już wcześniej wskazano pozwany organ rentowy – na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 grudnia 2013r. – decyzją z dnia 26 czerwca 2014r. (znak (...)) dokonał – po rozpatrzeniu wniosku D. W. z dnia 21 maja 2014r. – wypłaty zawieszonych emerytury za okres, którego dotyczy ta ustawa.

Ocena zasadności tej decyzji pozostaje poza przedmiotem niniejszego procesu, gdyż:

- po pierwsze decyzja z dnia 26 czerwca 2014r. nie została zaskarżona,
- po drugie, wniesione w rozpoznawanej sprawie odwołanie dotyczy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 21 sierpnia 2014r. odmawiającej ubezpieczonej wypłaty emerytury za okres od 22 listopada 2012r. do 30 kwietnia 2014r.

Ta ostatnia decyzja z dnia 21 sierpnia 2014r. odpowiada – zdaniem Sądu – prawu, lecz przede wszystkim dlatego, że do ubezpieczonej po dniu 21 listopada 2012r. zastosowanie ma 103a ustawy emerytalnej. W myśl tego przepisu prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Ustawa z dnia 13 grudnia 2013r. ma charakter epizodyczny i dotyczy wyłącznie wskazanego w jej treści okresu. Przepisy tej ustawy nie podważyły też mocy prawnej obowiązującego od dnia 1 stycznia 2011r. art.103a ustawy emerytalnej.

Skoro ubezpieczona kontynuuje zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego z dnia 3 sierpnia 2007r., to jej emerytura z mocy tego przepisu uległa zawieszeniu, bez względu na wysokość uzyskiwanego przez nią przychodu, także w okresie objętym zaskarżoną decyzją, tj. od(...) do (...). Dochodzone odwołaniem świadczenia za powyższy okres nie mogły być z tej przyczyny jej wypłacone przez organ rentowy. Za nieistotną dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy uznać też należy okoliczność osiągnięcia przez ubezpieczoną w (...) powszechnego wieku emerytalnego. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2015r. III UZP 3/15 przepis art.103a ustawy emerytalnej ma zastosowanie do osób, które przed dniem 8 stycznia 2009r. nabyły prawo do emerytury w obniżonym wieku, a następnie w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r. nabyły (i zrealizowały) prawo do emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Ubezpieczona kontynuowała zatrudnienie nawiązane przed dniem nabycia prawa do emerytury, co powoduje że w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji świadczenie to z mocy prawa ulega zawieszeniu.

Powyższe motywy uzasadniały zatem oddalenie odwołania na podstawie art.477¹⁴ § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, gdyż nie było podstaw do jego uwzględnienia w powołanych wyżej przepisach prawa materialnego.